

For meg en Unik Fjellreise

....»....Men mamma du kommer jo ikke til å se så mye....»

Svar: ...» men jeg vil OPPLEVE, KJENNE og se fjordens blå farger og fjellets sterke konturer opp mot himmelen sammen med personer jeg er glad i..... «

Det var akkurat det jeg fikk oppleve i Aurland i Norge en uke i september i år. Jeg hadde spurt venner om tips og planlagt denne uken, og så la jeg ut en melding til familien – hvem vil være med på dette? Jeg vil og jeg vil kom det tilbake veldig raskt. Å så glad jeg ble, men ikke alles jobb passet inn på akkurat den uken jeg hadde valgt, men vi ble et sterkt gjeng på 5 personer som satte oss i en leiebil tidlig en mandag morgen

Ja, vi behøvde en leiebil som var litt større enn vår egen for å få med oss alle mine hjelpemidler. En terrengstol, en fjellvogn og en manuell rullestol pluss de store ryggsekkene til allesammen, mm. Vi styrte mot Vangsgaarden Gjestgiveri i Aurland og veien dit var en naturopplevelse for alle i bilen. Det ble flere stopp på veien bare for å ta bilder av fosser, berg og naturen i herlige høstfarger. Mine «hjelpere» gav med glede beskrivelse av alt de så, og jeg fikk følge med på alle inntrykk.

For noen år siden fikk jeg en nerve- og muskelsykdom som har gitt meg mange begrensninger og både indre og ytre organ er påvirket f.eks. nesten alle muskler, matsmeltningssystemet, hørsel (jeg lever med et Cochlear implantat), lungekapasitet (jeg har med meg en pustemaskin til hjelp når det trengs) og synet mitt er nå bare noen prosent igjen av. Så det var en STOR utfordring for oss alle å ta denne unike fjellturen. Men for meg var det Nå jeg skulle ta den, eller måtte ta den. Det er nå eller aldri tenkte jeg, men jeg var forsiktig med å si det til mine nære og kjære.

Vel framme i Aurland installerte vi oss i en herlig rorbu med altan som var bygd rett over fjordkanten. Ut med alle hjelpemidler og ikke minst lade alle stoler og annen utrustning som må lades hver kveld. Vi sovnet med en gang og med spenning og glede for de nærmeste dagene.

Vi begynte neste dag med en typisk norsk frokost og med hyggelig gjestgiveri-personal. Så ble det til å lage matpakker for dagens opplevelser.

Vi kjørte opp på en smal vei som har svinger som en spiral. Motgående biler ville man helst ikke møte. Det første målet var Stegastein utsiktspost. Wow hvilken utsikt over Aurlandsfjorden. Jeg kan se konturer og farger og å kunne se fjellpartiene og fjordens møte mot himmelen var magisk. Jeg satt i min terrengstol ganske lavt ned og bare søg inn alt og koste meg. Jeg fikk hjelp opp så jeg kunne «henge» over gelenderet for å få ennå mere inntrykk. Dagen kunne jo ikke begynt bedre.

Så var det litt bytte av klær for å kunne være med på Fjordsafari på Aurlandsfjorden og Nærøyfjorden på en RIB båt med utgangspunkt fra Flåm. Med klær, lager på lager, og en knallgul safarioverall og reddningsvest, lue, googles over brillene, stiv nakkekrave og vanter så var vi innpakket for en spennende tur på fjorden.

Guiden var utrolig flink til å fortelle om alle mystiske og spennende historier om fjellfolket og diverse hendelser som hadde vært der og hvordan det var i dag på disse små utpostene i fjellheimen. Historier som vi ikke kommer til å glemme.

Vi avsluttet dagen med norske kjøttkaker på en koselig restaurant. Mine kjøttkaker ble som vanlig moset i småbiter, men den gode smaken var der.

Det pirret litt i magen når vi forberedte morgendagen da vi skulle ha bergsbestigning til fjellposten Prest. Mine tanker var vel – har jeg vært for modig? Klarer mine hjelpemidler å komme opp, går det bra med pusten min, orker mine hjelpere alt dette for at Jeg Ønsker det?.. ja det var mange tanker når jeg skulle legge meg. Men jeg sovnet inn som en glad Håptimist med energi og positivitet for det som jeg skulle få oppleve.

Vi sjekket værmeldingen og det var først ikke så bra prognose, men vi bestemte oss for at det skulle være fint vær. Det ble ennå en biltur opp de smale og svingete veiene til der utgangspunktet for turen var.

Terrengstolen ut fra bilen, fjellvogna ble spent fast i min gode hjelper Alex (gift med barnebarnet Camilla), pustemaskinen på ryggen til min mann Sven-Erik, utrustning og mat på ryggen til svigerdatter Lotta og barnebarnet Camilla som også ble dagens fotografer.

Lotta sier når hun ser stien som vi skulle starte på: «Den stien er smal og med masse store stener, klarer din terrengstol dette?» Det gjorde den med bra syntolkning av mine hjelpere.

Den klatret frem over stokk og stein helt opp til et større platå.

Stien videre var veldig bratt så vi ville ikke bruke terrengstolen mere og parkerte den nede på platået. Nå ble det fjellvogna som skulle vise sin kapasitet. Alex drar og Camilla går bak og dytter vogna... de sliter og bruker alle muskler de har for å få meg opp den bratte stien.

Det går en liten bit, men til slutt måtte de gi opp.

Hva gjør vi nå? Jeg sier: Jeg får « rumpe » meg opp».... men det var det ingen som ville at jeg skulle gjøre. Vi har vanligvis en bæreteknikk når jeg får hjelp med diverse forflytninger. Jeg sitter på ryggen til en av mine hjelpere og så låser vi fast mine hender rundt nakken til den som bærer meg og jeg henger i mine armhuler og bena sitter bra fast med min hjelpers hender og hofter. Alex sier: «Jeg bærer deg Marie, du er ikke så tung.» Jeg svarte: «Opp den bratte og smale stien, det blir for tungt for deg.» Men slik ble det.

Alex og jeg klatret opp en smal stupbratt sti og jeg som var på ryggen hans får en panorama-utsikt med de høye fjelltoppene og fjorden nedenfor som min vy. Hvordan Alex klarte dette med bare noen få stopp helt opp dit vi ville er bare helt utrolig. Hans hjelp vil jeg aldri glemme, og min takknemlighet for hans styrke og kjærlighet vil alltid være i mitt hjerte. Men at jeg også klarte den topturen uten å få store pusteproblemer er for meg et «mirakel». Det var tøft også for de andre i gruppen. Sven-Erik fikk god hjelp av Lotta og Camilla da han for noen måneder siden skadet akilles-senen sin. Så når vi nådde målet vårt var vi utrolig glade og vi fikk oppleve det jeg hadde drømt om – den magiske utsikten med all den vakre naturen som fjellet har.

Da vi satt der på toppen og hygget oss, fikk vi besøk av en flokk fjellgeiter som absolutt ikke var redde. Jeg satt på en sten med diverse støtte og kunne ikke komme meg bort fra stenen

så jeg ble «koseperson» til flere av geitene og jeg fikk både kyss på kinnene og klemmer. Ja, mine hjelpere fikk også nærgående kontakt. Til og med selfies ble tatt.

Da vi skulle starte vår reise tilbake på den bratte stien, løp geitene i full fart ned stien, og da forstod vi virkelig at vi ikke var riktig så vant med bratte fjellstier.

Ned kom vi alle 5 med all utrustning og stoler. Vi var enige om at denne fjellekspedisjon var helt utrolig og unik for oss alle. Vi kom oss tilbake til rorbua og delte herlige og gøyale stunder og bilder fra dagene i Aurland.

Lotta tok til og med et bad i fjellvannet.

Bilturen tilbake var like vakker som turen dit. Vi opplevde nye detaljer i naturen, og da vi hadde kjørt et stykke kom tåken. Den la seg som ett teppe på fjelltoppene, også magisk vakkert.

Denne turen ble en UNIK Fjelltur for oss alle.

Marie Hav Lundkvist

Håptimisten

E-mail: marie@lundkvist.nu

Mobil: 41 36 47 80

www.haptimisten.com

www.haptimiststiftelsen.com

